

[Hem](#) > ... > [Familjefrågor Och Arv](#) > [Arv](#) > [Arvsrätt](#) > Germany

Arvsrätt

Innehåll inlagt av

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Detta faktablad utarbetades tillsammans med [Rat der Notariate der EU](#) (rådet för notarier i Europeiska unionen, CNUE).

1 Hur upprättas ett förordnande om kvarlåtenskap (testamente, gemensamt testamente, arvsavtal)?

Ett testamente kan upprättas som ett så kallat holografiskt testamente eller som ett offentligt testamente.

Ett holografiskt testamente kan endast upprättas av personer som är 16 år eller äldre (§ 2229.1 i *Bürgerlichen Gesetzbuch*, den tyska civilagen). Det måste vara handskrivet i sin helhet och undertecknat av arvlåtaren. Om testamentet är skrivet på skrivmaskin eller dator, om underskrift saknas eller om det exempelvis har dikterats på band är testamentet ogiltigt, vilket innebär att de lagliga arvtagarna ärver, om det inte föreligger något annat giltigt testamente där andra arvtagare anges. I bevishänseende är det även mycket viktigt att arvlåtaren undertecknar med sitt fullständiga namn, det vill säga med förnamn och efternamn, så att det inte kan uppkomma något tvivel om vem som har upprättat testamentet. Slutligen rekommenderas det starkt att det i testamentet anges när och var det skrevs. Detta är viktigt, eftersom ett nytt testamente helt eller delvis kan upphäva ett tidigare testamente. Om datum saknas på det ena eller båda testamentena, är det ofta svårt att veta vilket av de båda testamentena som är det senaste och därmed giltiga testamentet.

Makar eller partner i ett registrerat partnerskap kan även upprätta ett gemensamt holografiskt testamente. I detta fall ska det handskrivna testamente som har upprättats av den ena eller båda makarna eller partnerna undertecknas av båda makarna tillsammans.

Den som vill vara säker på att inte begå något misstag vid utformningen av sitt testamente kan upprätta ett offentligt testamente (även kallat ett notariebestyrkt testamente). Detta innebär att du muntligen redogör för ditt testamente inför en notarie som sedan registrerar det skriftligen, eller att du skriver det själv och överlämnar det till notarien i skriftlig form.

För att ett arvsavtal ska kunna ingås måste båda parterna samtidigt inställa sig hos en notarie.

2 Bör förordnandet registreras och i så fall hur?

För att motverka risken att ett holografiskt testamente göms, förloras eller glöms bort, är det ofta tillrådligt (men inte obligatoriskt) att inge testamentet till distriktsdomstolen (*Amtsgericht*), eller välja särskild förvaring av myndighet. För testamenten som upprättats av notarie gäller alltid särskild förvaring av myndighet. Samma sak gäller för ett arvsavtal såvida inte de avtalsslutande parterna utesluter särskild förvaring av myndighet. I sistnämnda fall förblir handlingen i notariens förvar. Testamenten och arvsavtal som förvaras av myndighet ska öppnas när den person som har förordnat om kvarlåtenskapen (*mortis causa*) (i lagen kallad arvlåtaren [*Erblasser*]) avlider.

Sedan den 1 januari 2012 har handlingar som förvaras av myndighet registrerats elektroniskt i det centrala testamentsregistret (*Zentrales Testamentsregister*) vid den federala notarietkammaren (*Bundesnotarkammer*). Endast de uppgifter som krävs för att lokalisera förordnandet om kvarlåtenskapen registreras (identifieringsuppgifter för myndighetsförvaring). Innehållet i förordnandet om kvarlåtenskap registreras inte i det centrala testamentsregistret. När det gäller förordnanden om kvarlåtenskap som upprättades och ingavs för förvaring av myndighet före detta datum har de relevanta uppgifterna från registerkontoren överförts till registret.

I egenskap av registermyndighet underrättas den federala notarietkammaren om alla inhemska dödsfall. Den informerar därefter depositarien för att möjliggöra öppnandet av eventuella förordnanden om kvarlåtenskap som förvaras av myndighet och underrättar den behöriga domstolen (*Nachlassgericht*) om huruvida sådana förordnanden finns registrerade och i så fall var de förvaras av myndighet.

3 Finns det restriktioner vad gäller rätten att fritt förordna om sin kvarlåtenskap (t.ex. laglott)?

De närmaste anhöriga kan göras arvlösa genom testamente. En situation där en efterlevande make, barn, barnbarn eller föräldrar (som skulle ha varit lagliga arvtagare om det testamentariska förordnandet inte hade funnits) inte får något arv överhuvudtaget har emellertid alltid betraktats som orättfärdig. På grund av det av staten erkända och lagstadgade övertagandet av ömsesidigt ansvar gäller motsvarande förhållande den överlevande partnern i ett registrerat partnerskap mellan personer av samma kön. Lagstiftaren föreskriver därför en så kallad laglott (*Pflichtteil*) för denna snävt avgränsade persongrupp. De personer som har rätt till laglott kan kräva att arvtagaren eller arvtagarna betalar dem ett belopp som motsvarar hälften av värdet av den lagstadgade arvsloten.

Exempel: Arvlåtaren efterlämnar en make. De har levt enligt den lagstadgade förmögenhetsordningen med tillökningsgemenskap (*Güterstand der Zugewinnsgemeinschaft*, där makarna kvarstår som ägare till sin respektive egendom medan all förmögenhetsökning under äktenskapet är gemensam) och har en dotter. I testamentet har arvlåtaren uppgivit sin make som ensam arvtagare. Kvarlåtenskapens värde uppgår till 100 000 euro. Dotterns laglott motsvarar en fjärdedel av detta belopp (i förhållande till maken, som upprättat en giftorätsordning tillsammans med arvlåtaren, motsvarar dotterns lagliga arvslott hälften av hans andel). För att fastställa betalningskravets omfattning ska laglottskvoten multipliceras med arvets värde vid tidpunkten för frånfallet. Dottern kan således hävda rätt till laglott på 25 000 euro ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ euro) visavi maken.

Arvlåtaren kan inte heller kringgå rätten till laglott genom att testamentera ett lägre belopp än hälften av en arvtagares lagstadgade arvslott. I sådant fall kan denna person göra anspråk på tillägg till lagloten upp till ett värde motsvarande högst halva värdet av den lagstadgade arvsloten (*Pflichtteilsergänzungsanspruch*, anspråk om justering av laglott).

Exempel: Arvlåtaren har testamenterat $\frac{7}{8}$ av kvarlåtenskapen till sin maka med vilken han levt i lagstadgad förmögenhetsgemenskap mellan makar och $\frac{1}{8}$ till sin dotter. Kvarlåtenskapens värde uppgår till 800 000 euro. Dotterns laglott uppgår till $\frac{1}{4}$ (= 200 000 euro). Eftersom hon redan har erhållit 100 000 euro ($\frac{1}{8}$ av 800 000 euro) enligt testamentet, har hon rätt till den del av lagloten som saknas (100 000 euro).

Anspråk på laglott ska göras gällande inom tre år från den tidpunkt då arvtagaren fått kännedom om att en inskränkning av arvsrätten ägt rum, dock senast inom trettio år efter frånfallet.

Arvtagare kan begära uppskov med anspråket på laglott om en omedelbar uppfyllelse skulle drabba dem oskäligt hårt. I lagen nämns som exempel att familjens hem annars måste säljas. Men vederbörlig hänsyn ska också tas till de intressen som arvtagaren har. Uppskov innebär att lagloten inte måste betalas ut omedelbart. Hur länge utbetalningen av lagloten kan skjutas upp samt vilka eventuella säkerheter som ska ställas för lagloten, ska domstolen avgöra i varje enskilt fall.

4 Vem ärver, och hur mycket, om det inte finns något förordnande om kvarlåtenskap?

Om arvlåtaren inte efterlämnar något testamente eller något arvsavtal fördelas arvet efter den lagstadgade

arvsordningen.

Enligt tysk arvsrätt ärver i princip endast släktingar, det vill säga personer som har gemensamma föräldrar, mor- och farföräldrar och deras föräldrar, men även ännu mer avlägsna gemensamma släktingar. Ingifta släktingar anses inte vara släkt i denna bemärkelse och är således uteslagna från den lagstadgade arvsordningen. Detta gäller till exempel svärmor, svärson, styvfar, styvdotter, ingift faster eller moster och ingift farbror eller morbror, eftersom arvlåtaren eller arvtagerskan inte hade några gemensamma förfäder.

Ett släktskapsförhållande kan även följa genom adoption (adoption av barn). En adoption medför nämligen i princip att ett omfattande lagstadgat släktskapsförhållande uppstår till den som adopterar och dennes släkt, där samtliga rättigheter och skyldigheter ingår. Adoptivbarnen är i regel likställda med de biologiska barnen (särskilda regler kan dock gälla vid adoption av myndiga "barn").

Makar är ett undantag från principen om arv som enbart omfattar släktskap (*Verwandtenerbfolge*). Även om de i regel inte är släkt med varandra, och därför inte har några gemensamma släktingar, har makarna ändå en egen arvsrätt med avseende på sin partner. Om makar är skilda föreligger inte någon rätt till arv. Detta gäller även på vissa villkor för makar som lever åtskilda.

Partner i ett registrerat partnerskap är i arvsrättsligt hänseende likställda med makar. Däremot föreskrivs inte någon lagstadgad arvsrätt för andra samlevnadsformer.

Arvsrätt för släktingar:

Alla släktingar har inte arvsrätt av samma omfattning. Enligt lagen delas arvtagarna upp i olika arvsklasser:

Första arvsklassen

Till arvtagarna i den första arvsklassen hör endast den avlidnes avkomlingar, dvs. barn, barnbarn, barnbarns barn osv.

Utomäktenskapliga barn är lagstadgade arvtagare till båda föräldrarna samt till deras respektive släktingar. Ett undantag gäller i fall där arvlåtaren avled före den 29 maj 2009, om det utomäktenskapliga barnet föddes före den 1 juli 1949.

Om det finns någon som tillhör denna grupp av särskilt nära släktingar, får övriga mer avlägsna släktingar inte del av arvet.

Exempel: Arvlåtaren har en dotter och ett flertal syskonbarn. Syskonbarnen ärver ingenting.

Barnbarn och barnbarns barn osv. kan i regel endast ärva om deras föräldrar redan har avlidit eller avstår från arv.

Exempel: Den avlidne hade en dotter och dessutom tre barnbarn som är barn till en redan avliden son. Dottern erhåller hälften av arvet, medan barnbarnen får dela på den andra halvan, dvs. den del som skulle ha tillfallit deras far. Varje barnbarn erhåller således $\frac{1}{6}$ av arvet.

Andra arvsklassen

Arvtagarna i den andra arvsklassen utgörs av den avlidnes föräldrar och deras barn och barnbarn, dvs. arvlåtarens syskon och syskonbarn. Även i detta fall gäller att barn till arvlåtarens föräldrar endast ärver om arvlåtarens föräldrar redan har avlidit. De övertar arvsloten från sin avlidna mor eller far.

Släktingar i den andra arvsklassen kan endast ärva om det inte finns några släktingar i den första arvsklassen.

Exempel: Arvlåtaren efterlämnar två syskonbarn. Systemen och föräldrarna är avlidna. Syskonbarnen ärver således hälften var.

Tredje arvsklassen och ytterligare arvsklasser

Den tredje arvsklassen omfattar mor- och farföräldrar och deras barn och barnbarn (fastrar och mostrar, far- och morbröder, kusiner osv.), medan den fjärde arvsklassen omfattar föräldrar till mor- och farföräldrar och deras

barn och barnbarn osv. Arvsordningen grundas i huvudsak på samma regler som för de tidigare arvsklasserna. Från och med den fjärde arvsklassen träder emellertid inte längre avkomlingarna till mor- eller farföräldrarnas redan avlidna avkomlingar i de avlidna avkomlingarnas ställe. I stället blir de närmaste släktingarna nu de enda arvtagarna (här sker en övergång från ett parentelsystem [*Erbfolge nach Stämmen*], där man arbetar nedåt längs varje linje – parentel – som härrör från en anfader till dess en arvtagare hittas, till ett gradbaserat system [*Gradualsystem*], där man identifierar den närmaste släktingen utifrån grad av släktskap).

Följande gäller alltid: Om en släkting i en tidigare arvsklass fortfarande lever, utesluter detta alla möjliga arvtagare i en senare arvsklass.

Makar eller registrerade partner

Överlevande make eller maka respektive överlevande partner från ett registrerat partnerskap är – oberoende av gällande egendomsordning – lagstadgad arvtagare och har rätt till $\frac{1}{4}$ av kvarlåtenskapen om det finns avkomlingar och $\frac{1}{2}$ om det finns släktingar i andra arvsklassen (dvs. föräldrar, syskon och syskonbarn till arvlåtaren) och mor- och farföräldrar.

Om makarna eller de registrerade partnerna har levt i lagstadgad förmögenhetsgemenskap (vilket alltid är fallet såvida inte makarna har avtalat något annat genom äktenskapsförord), ökar den ovannämnda andelen med $\frac{1}{4}$. Detsamma gäller för partner i ett registrerat partnerskap.

Om det varken finns släktingar från första eller andra arvsklasserna eller mor- eller farföräldrar erhåller den överlevande maken eller registrerade partnern hela kvarlåtenskapen.

Exempel: Arvlåtaren efterlämnar sin maka med vilken han har levt i lagstadgad förmögenhetsgemenskap samt sina föräldrar. Makan erhåller $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$) och föräldrarna, i egenskap av arvtagare tillhöriga den andra arvsklassen, $\frac{1}{8}$ var av kvarlåtenskapen. Dessutom erhåller maken (i förhållande till släktingarna tillhöriga andra arvsklassen eller mor- eller farföräldrar) i förväg (s.k. *Grosser Voraus*) i regel samtliga tillgångar som hör till hushållet samt bröllopsgåvor (i förhållande till släktingar tillhöriga första arvsklassen erhåller överlevande make/maka som lagstadgad arvtagare dessa tillgångar endast om det på ett försvarbart sätt kan hävdas att de behövs i hushållet).

Statens arvsrätt:

Om det varken finns någon make eller registrerad partner eller några andra släktingar till arvlåtaren, ärver staten kvarlåtenskapen. Dess ansvar är i princip begränsat till kvarlåtenskapen.

Ytterligare information, bland annat om förordnandet om kvarlåtenskap, rätten till laglott och lagstadgad arvsordning, finns i broschyren *Erben und Vererben* (Ärva och överföra) som publicerats av förbundsjustitieministeriet och som finns tillgänglig online (endast på tyska):

https://www.bmjbv.de/SharedDocs/Publikationen/DE/Broschueren/Erben_Vererben.pdf?__blob=publicationFile&v=14

5 Vilken typ av myndighet är behörig när det gäller

5.1 arvsrättsliga frågor?

I princip är det domstolen som handlägger arvsärenden vid distriktsdomstolen på arvlåtarens senaste hemvist i Tyskland som är behörig att handlägga arvsfrågor.

5.2 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av arv?

Avstående från arv sker genom en förklaring till behörig allmän domstol. Förklaringen ska upptas i protokoll vid behörig domstol eller inges i notariebestyrkt form (se avsnitt 8 för närmare uppgifter).

För en förklaring om accept av arv ställs inga krav på särskild form eller på mottagande. Om en arvtagare låter fristen för avstående löpa ut gäller detta som accept.

5.3 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av legat?

Avstående från eller accept av ett legat görs genom förklaring gentemot den person som är ansvarig för legatet. Detta kan vara arvtagaren eller en legatarie, dvs. för legat (*Untervermächtnis*).

5.4 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av laglott?

Tysk arvsrätt innehåller inte några bestämmelser om förklaring om avstående från eller accept av laglott.

6 Ge en kort beskrivning att förfarandet för att göra upp arvsfrågan enligt nationell lag, inklusive avveckling av egendom och fördelningen av tillgångar (detta omfattar information om huruvida arvsförfarandet inleds av en domstol, annan behörig domstol eller på eget initiativ).

Öppnande av testamente:

Ett förordnande om kvarlåtenskap som ingivits till allmän behörig domstol, respektive förvarats av myndighet, öppnas på initiativ av den behöriga domstolen när arvlåtaren avlider. Arvtagarna underrättas.

Arvsintygsförfarande:

Arvsintyget är ett intyg utställt av allmän behörig domstol med uppgift om arvtagaren och omfattningen av dennes arvsrätt, och kan i tillämpliga fall även föreskriva vidare succession eller verkställande av testamentet. Enligt tysk arvsrätt blir arvtagaren eller arvtagarna omedelbart arvlåtarens lagliga efterträdare, med i princip alla rättigheter och skyldigheter (principen om universellt arv eller universell förmögenhetsövergång [*Gesamtrechtsnachfolge*]). Arvsintyget kan endast innehålla en förteckning över arvet, arvtagarens del samt eventuella inskränkningar i dispositionsrätten enligt arvslagen; det kan inte innehålla en förteckning över enskilda tillgångar. En sådan förteckning är inte nödvändig eftersom arvtagarna, om det finns fler än en, automatiskt betraktas som medägare och bär arvlåtarens alla rättigheter och skyldigheter. Intyget utfärdas av behörig domstol på begäran. I ansökan ska styrkas att de uppgifter som föreskrivs i lag är riktiga eller under ed försäkras att det inte föreligger någon grund för tvivel att uppgifterna är riktiga. Försäkran under ed kan avläggas hos en notarie eller vid domstol, såvida denna behörighet inte har överlåtits helt till notarie enligt delstatens lagstiftning.

Utfärdande av ett europeiskt arvsintyg (*Nachlasszeugnis*):

I lagen om internationella arvsrättsliga förfaranden (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*) regleras förfarandet för det europeiska arvsintyget. Det europeiska arvsintyget är ett intyg som gäller i nästan alla länder i Europeiska unionen (EU) (med undantag för Irland och Danmark). Även detta intyg utfärdas i form av en bestyrkt kopia med begränsad giltighetstid på begäran av den domstol som är behörig att pröva successionsrättsliga tvister. Syftet med intyget är framför allt att underlätta arvsskiften inom EU. Enligt principen om universellt arv, med arvlåtarens alla rättigheter och skyldigheter, förtecknas inga enskilda tillgångar i det europeiska arvsintyget enligt tysk lagstiftning (för mer information, se avsnittet om arvsintyg ovan). Om arvlåtaren vid tidpunkten för dödsfallet hade äganderätt till fast egendom i en annan medlemsstat, enligt tysk lagstiftning, kommer det i det europeiska arvsintyget att noteras att alla rättigheter och skyldigheter som rör denna fasta egendom omedelbart och utan undantag kommer att överföras till den lagliga arvtagaren eller arvtagarna. Det är inte nödvändigt, eller ens möjligt, att ange uppgifter gällande fastigheten i det europeiska arvsintyget när sådana tillgångar överförs.

Fördelning av tillgångarna:

Om kvarlåtenskapen tillfaller flera arvtagare är dödsboets tillgångar gemensamma. Därför kan dödsbodelägarerna endast förfoga över enskilda tillgångar i kvarlåtenskapen gemensamt, exempelvis måste de gemensamt sälja arvlåtarens bil om de bedömer att denna inte längre behövs. De ska även förvalta kvarlåtenskapen gemensamt. Detta kan ofta medföra svårigheter, särskilt när arvtagarna är bosatta på olika platser och inte kan komma överens. För att undkomma denna ofta besvärande tvångsgemenskap (*Zwangsgemeinschaft*), kan varje arvtagare i princip begära att den upplöses genom att begära att kvarlåtenskapen delas upp. Det viktigaste

undantaget är när arvlåtaren i testamentet har föreskrivit att kvarlåtenskapen inte får delas under en viss period, t.ex. för att bevara ett familjeföretag.

Om arvlåtaren har utsett en testamentsexekutor är denne ansvarig för uppdelningen av arvet. I annat fall är det arvtagarnas ansvar att dela upp kvarlåtenskapen. De kan ta hjälp av notarie. Om arvtagarna inte kan komma överens trots att de har anlitat en notarie återstår endast att väcka talan vid allmän domstol.

7 Hur och när blir någon arvtagare eller testamentstagare?

För mer information om lagstadgad arvsordning, se avsnitt 4.

Om den avlidne har efterlämnat ett testamente har detta företrädare framför bestämmelserna om lagstadgad arvsordning. Om arvlåtaren i sitt testamente har gett anvisningar gällande hela kvarlåtenskapen i sitt testamente är det således endast de personer som nämns i testamentet som ärver kvarlåtenskapen. För mer information om arvtagare som har rätt till en laglott, se avsnitt 3.

Arvet övergår automatiskt till arvtagaren eller arvtagarna vid arvlåtarens död enligt principen om automatiskt förvärvande av arvet (*Grundsatz des Vonselbsterwerbs der Erbschaft*). Arvtagare kan emellertid avstå från arv (se avsnitt 8).

Arvlåtaren kan i testamentet även förordna legat, t.ex. att enskilda tillgångar ur kvarlåtenskapen eller vissa belopp ska tillfalla särskilda personer. Legatarien blir inte arvtagare, utan har en fordran gentemot den eller dem som är skyldiga att tillhandahålla det som särskilt har tilldelats legatarien i testamentet (se avsnitt 5.3).

8 Är arvtagarna ansvariga för den avlidnes skulder och om ja, under vilka villkor?

Avstående från arv:

Arvtagarna är inte ansvariga för dödsboets skulder (*Nachlassverbindlichkeiten*) om de har avstått från arvet inom föreskriven frist. I princip måste en arvtagare officiellt förklara sin önskan att avstå från arv vid den behöriga domstolen inom sex veckor efter det att han eller hon har fått kännedom om arvet och grunden för sin ställning som arvtagare. Detta sker antingen genom upptagande i protokoll vid domstolen eller i offentligt bestyrkt form. Ett brev räknas som bestyrkt form, men arvtagarens underskrift måste vara bestyrkt av en notarie. Avstående från och accept av arv är i regel bindande.

Ansvar vid accept av arv:

Om arvtagarna accepterar arvet anses de i rättsligt hänseende vara arvlåtarens efterträdare. Detta innebär att de även ärver skulderna, för vilka de även i princip ska ansvara med sina egna tillgångar.

Arvtagarna kan emellertid begränsa sitt ansvar för de ärvda skulderna till dödsboet (*Erbmasse*). Detta innebär att eventuella fordringsägare till den avlidna personen visserligen kan vända sig till dödsboet med sina fordringar, men att arvtagarnas egna tillgångar är säkrade mot tredje part. Arvtagarna kan få en sådan begränsning av ansvaret på ett av två sätt: genom att begära förvaltning av dödsboet vid behörig domstol för borgenärernas räkning, eller begära att dödsboet försätts i konkurs genom att lämna in en ansökan till den lokala domstol som är behörig att handlägga insolvensförfarandet.

Det är emellertid möjligt för arvtagarna att få en ansvarsbegränsning även om kvarlåtenskapen inte ens täcker kostnaderna för förvaltningen av dödsboet eller konkursförfarandet. De kan åberopa kvarlåtenskapens ringa omfattning om en fordringsägare framställer krav. Arvtagarna kan vägra att betala dödsboets skulder i den mån kvarlåtenskapen inte räcker till. De är emellertid skyldiga att lämna ut den befintliga kvarlåtenskapen till fordringsägarna.

Om arvtagarna enbart vill undvika att konfronteras med skulder som de inte har räknat med, räcker det att efterlysa borgenärerna genom ett offentligt meddelande (*Aufgebotsverfahren*). Arvtagarna kan begära att behörig allmän domstol uppmanar samtliga arvlåtarens fordringsägare att inom en viss frist meddela vilka fordringar de har gentemot arvlåtaren. Om en fordringsägare inte anmäler sina fordringar i tid, får denne hålla

till godo med det som blir kvar av arvet. Förfarandet kan också ge arvtagaren klarhet om huruvida det finns skäl att försätta kvarlåtenskapen i offentlig förvaltning genom att ansöka om förvaltning av kvarlåtenskapen eller konkurs för kvarlåtenskapen.

9 Vilka handlingar och/eller vilken information krävs vanligtvis för registrering av fast egendom?

Enligt principen om automatiskt förvärv (*Vonselbsterwerbs*, se avsnitt 7) förvärvar arvtagaren till en markägare äganderätten till den marken så snart arvlåtaren avlider. Detta leder till att fastighetsregistret (*Grundbuch*) blir felaktigt, eftersom arvlåtaren fortfarande kommer att vara registrerad som ägare. För att arvtagaren till en fastighetsägare också ska kunna registreras som ägare i fastighetsregistret krävs en ansökan om justering av fastighetsregistret, och det måste styrkas att uppgifterna i fastighetsregistret är felaktiga. För att en justering av fastighetsregistret ska kunna göras efter den registrerade ägarens död, måste den sökandes ställning som arvtagare kunna styrkas hos fastighetsregistret (*Grundbuchamt*).

I det strikt reglerade förfarandet för fastighetsregistret kan detta bevis endast tillhandahållas genom att man lämnar in ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg där den sökande identifieras som arvtagare.

Om arvsordningen grundas på ett förordnande om kvarlåtenskap som föreskrivs i en offentlig handling (ett testamente upprättat av notarie eller ett arvsavtal), är det tillräckligt om förordnandet och protokollet om öppnandet inges till fastighetsregistret. Då krävs inget arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg.

Om en fastighet är föremål för ett legat eller ett testamente finns det inget automatiskt förvärv av äganderätten enligt tysk arvsrätt. Ett legat enligt tysk lagstiftning kommer därför inte heller att registreras i ett arvsintyg eller i ett europeiskt arvsintyg. Legatarien får dock begära att arvtagaren överlåter äganderätten till marken till dem. En notariehandling ska företas för förvärv av äganderätt, som ska visa att äganderätten till marken i fråga har överförts från arvtagaren till testamentstagaren. Om utländsk arvsrätt är tillämplig, till exempel på grund av att arvlåtaren hade sin senaste stadigvarande hemvist utomlands och inte valde tillämplig lag, kan uppvisande av ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg i undantagsfall räcka även om tilldelningen endast gjordes genom legat. Beroende på omständigheterna i det enskilda fallet kan ytterligare handlingar vara nödvändiga. För att registrera ett handelsbolag (*Handelsgesellschaft*) som arvtagare krävs det exempelvis att sökandens rätt att företräda bolaget styrks (t.ex. genom ett officiellt utdrag ur handelsregistret).

9.1 Är det obligatoriskt, eller obligatoriskt på begäran, att utse en boutredningsman? Om det är obligatoriskt eller obligatoriskt på begäran, vilka steg ska i så fall vidtas?

Syftet med en boutredning är enligt tysk arvsrätt att hindra att arvtagarnas egna tillgångar berörs av verkställandet av testamentet. Behörig allmän domstol ska endast utse en boutredningsman om detta begärs av en berättigad part (arvtagare, testamentsexekutor, fordringsägare, köpare av kvarlåtenskapen eller efterarvinge). Om en fordringsägare i dödsboet begär att kvarlåtenskapen ska förvaltas kommer domstolen endast att besluta om detta om det finns skäl att anta att det föreligger en risk för att borgenärerna inte kommer att betalas från kvarlåtenskapen på grund av arvtagarens beteende eller ekonomiska omständigheter.

Förvaltaren är ett officiellt utsett organ. Boutredningsmannen ska förvalta främmande tillgångar med egen partsställning vid en tvist. Boutredningsmannen utför sitt uppdrag i privat intresse för att förvalta främmande tillgångar och tillvarata samtliga parter intressen (arvtagare och fordringsägare). Boutredningsmannens rättigheter och skyldigheter vid förvaltning av dödsboet syftar inte bara till att bevara och öka dödsboets värde, utan främst till att betala fordringsägarna i dödsboet. Boutredningsmannens huvudsakliga uppgift är att avveckla dödsboets skulder.

9.2 Vem är behörig att verkställa förordnande om den avlidnes kvarlåtenskap och/eller har rätt att ha hand om boutredningen?

Förutom arvtagarna själva, boutredningsmannen (eller insolvensförvaltaren) (se avsnitt 8) och testamentsexekutorn (se avsnitt 9.3), kan en förvaltare ha motsvarande befogenheter.

Allmän behörig domstol fattar ett officiellt beslut om en förvaltare (*Nachlasspflegschaft*) för kvarlåtenskapen om det finns ett aktuellt behov av detta på grund av att det är oklart vem som är ansvarig arvtagare, eller om det

inte är känt om han eller hon har accepterat arvet eller inte. Syftet med att utse en förvaltare är att man vill skydda och bevara kvarlåtenskapen i den okända arvtagarens intresse.

Allmän behörig domstol fastställer förvaltarens behörighet utifrån behoven i det enskilda fallet. Behörigheten kan vara omfattande eller endast avse förvaltningen av enskilda tillgångar i dödsboet. Oftast har förvaltare i uppdrag att fastställa okända arvtagare och att skydda och bevara dödsboet.

En förvaltare utses principiellt sett inte för att tillgodose fordringsägarnas intressen, utan främst för att skydda arvtagarna. Undantagsvis kan betalningen av dödsboets skulder från dess medel emellertid tillhöra förvaltarens uppgifter om det krävs för att dödsboet ska förvaltas korrekt och bevaras eller för att förhindra skada, särskilt för att undvika kostnader genom onödiga rättstvister.

9.3 Vilka befogenheter har en bouppteckningsman?

En arvlåtare får utse den eller de personer som ska agera som testamentsexekutor i sitt förordnande om kvarlåtenskap. Han eller hon kan också bemyndiga en tredje part, testamentsexekutorn eller domstolen att utse den eller de personer som ska agera som testamentsexekutor. Uppdraget som testamentsexekutor inleds när den utnämnda personen antar uppdraget.

Enligt lag är det testamentsexekutorns uppgift att utföra arvlåtarens testamenteriska förordnande. Om det föreligger flera arvtagare ska denne fördela kvarlåtenskapen mellan dem.

Testamentsexekutorn ska förvalta kvarlåtenskapen. I synnerhet har denne rätt att ta kvarlåtenskapen i besittning och förfoga över dess tillgångar. Arvtagarna kan inte förfoga över tillgångar som omfattas av testamentsexekutorns förvaltning. Testamentsexekutorn har även rätt att ådra sig skulder för dödsboet om detta krävs för en korrekt förvaltning. Testamentsexekutorn har endast rätt att överlåta föremål utan ersättning om det finns en moralisk skyldighet att göra det, eller av hänsyn till allmän anständighet.

Arvlåtaren kan emellertid begränsa testamentsexekutorns befogenheter efter eget godtycke i förhållande till lagbestämmelserna. Det står även arvlåtaren fritt att föreskriva testamentsexekutionens varaktighet. Exempelvis kan arvlåtaren begränsa testamentsexekutorns uppdrag till att endast omfatta avvecklingen och fördelningen av kvarlåtenskapen på kort sikt. Arvlåtaren kan emellertid i sitt testamente eller arvsavtal även föreskriva att kvarlåtenskapen ska bli föremål för långsiktig exekution (*Dauervollstreckung*). En långsiktig exekution kan i princip föreskrivas för högst 30 år, räknat från frånfallet. Arvlåtaren kan emellertid föreskriva att förvaltningen ska pågå fram till arvtagarens eller testamentsexekutorns död eller någon annan händelse som rör någon av dessa personer. I sådana fall kan testamentsexekutionen till och med pågå längre än 30 år.

10 Vilka handlingar utfärdas vanligtvis enligt nationell lagstiftning under eller efter ett arvsmål för att bevisa förmånstagarnas ställning och rättigheter? Har de särskilda bevisvärden?

För att bevisa arvsrätten krävs i regel ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg, t.ex. när arvtagaren ska registrera en fastighet eller ett konto från arvlåtaren i sitt eget namn. Arvsintyget eller det europeiska arvsintyget leder till antagandet att arvtagaren eller arvtagarna är de som förtecknas och att de är bundna av de begränsningar som anges i arvsintyget eller det europeiska arvsintyget. Vid rättshandlingar förutsätts det i god tro att uppgifterna som anges i arvsintyget eller det europeiska arvsintyget är korrekta. Om en rättshandling ingås i god tro med en person som anges i arvsintyget eller det europeiska arvsintyget uppstår inga rättsliga konsekvenser om uppgifterna i arvsintyget eller det europeiska arvsintyget senare visar sig vara felaktiga. Om det föreligger ett offentligt testamente (se ovan), måste inte alltid ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg visas upp i dessa fall.

Den här webbsidan är en del av [Your Europe](#).

Ge oss gärna din [åsikt](#) om hur användbar den här informationen var.

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.